

ת"פ 12573/04/11 - מדינת ישראל נגד אחמד אבו אלהווא

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 12573-04-11

בפני כב' השופטת אילתה זיסקינד

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד שחר מלול

נגד

אחמד אבו אלהווא

ע"י ב"כ עו"ד פיראס דראושה

הכרעת דין

הרקע וההליך

1. הנאשם מואשם בעבירת גניבה, בכך שביום 06.04.11 בשעה 10:00 בשכונת הר הזיתים בירושלים, הוא הציע תמונות לתיירת, הגב' אליס בוטייה (להלן - "התיירת"), שטיילה במקום, נצמד אליה, הצמיד את התמונות אליה, הושיט את ידו, פתח את רוכסן תיקה וגנב מתוכו את ארנקה, שהכיל \$60 במזומן ורכוש השייך לה. הארנקה הוחזר אליה כשחסרים בו \$30.
2. בתשובתו לכתב האישום הודה הנאשם כי היה בקרבת מקום, אך כפר במיוחס לו וטען כי לא גנב. הודעתו במטרה הוגשה בהסכמה.

ראיות המאשימה

עמוד 1

3. מר בנימין סיטבון, נהג אוטובוס התיירים, שהסיע את התיירת עם קבוצת תיירים מקנדה לכיוון תצפית בהר הזיתים בירושלים, העיד כי עקב ריבוי מבקרים ועומס במקום, התנועה נעצרה. מדריכת התיירים באוטובוס שנשמעה לעצתו, ירדה עם התיירים מהאוטובוס בסמוך לשירותים הציבוריים במקום, והנהג שצפה במקום עמידתו בקבוצת רוכלים שהתקרבה לעבר התיירים, הבחין דרך מראת האוטובוס בנאשם, כאחד מהרוכלים, המכייס את המתלוננת, כשתוך כדי שניסה למכור לה תמונה גדולה, הכניס ידו לתיקה, הוציא ממנו את ארנקה והעבירו לז'קט שלו:

"נתקלתי באחד הרוכלים, שהוא בא לאחת התיירות שלי באוטובוס, ומנסה למכור לה תמונה גדולה של ירושלים כשהוא מחזיק ביד ימין וביד שמאל הוא מכניס את היד שלו לתיק שלה ומוציא את הארנקה שלה. תוך כדי כמובן שהתמונה מסתירה על כל הביצוע, התמונה גדולה, היא ענקית, אני אף פעם לא ידעתי איך זה עובד עד שפעם ראשונה ראיתי את זה. הוא הכניס את הארנקה לתוך הג'קט, מיד באותו רגע התקשרתי למדריכה שעמדה ליד התיירת, ואמרתי לה שתפנה לתיירת בבקשה שתסתכל על התיק שלה שוב ותבדוק אם חסר לה משהו, המדריכה שאלה אותה והיא אמרה מיד שנגנב לה הארנקה".

(ההדגשה שלי - א.ז.)

ראה: עמ' 6 ש' 26 - עמ' 7 ש' 17 לפרו'.

לאחר שהנהג התקשר למדריכה והפנה לכך את תשומת לבה, הוא גם התקשר למשטרה, ומסר את תיאור הנאשם ומיקומו, ומאחר והתנועה החלה לזרום, והנהג לא רצה לחסום עם האוטובוס את התנועה בכביש, הוא המשיך בנהיגה, חנה בחניון הסמוך למקום תצפית, שם ניצבת ניידת משטרה, סיפר לשוטר במקום על האירוע, הועלה לניידת והוסע לכיוון השירותים הציבוריים, אלא שבטרם הגיעם לשם, אמר לו השוטר כי מאחר ושיחת הטלפון שלו התקבלה במוקד המשטרה, והחשוד נעצר והוא בניידת, אסור לנהג לראותו בטרם יבוצע מסדר זיהוי, (שאכן בוצע בהמשך במגרש הרוסים) (ראה עמ' 7 ש' 11 - 17 לפרו').

כן העיד כי בשיחתו עם המשטרה תיאר את הנאשם "בשיחת הטלפון עם המשטרה, זיהיתי אותו, אדם טיפה שחרחר, לבוש קסקט שחור, ז'קט שחור וג'ינס שחור", והוסיף "לא היתה לי שום היכרות אישית איתו" (ראה עמ' 8 ש' 10-8 לפרו').

4. במסדר הזיהוי ת/4, זיהה הנהג מיד את הנאשם על סמך הכירות קודמת:

"ש. על סמך מה אתה מזהה את החשוד.

ת. אני מכיר אותו כבר 17 שנה, אני נהג אוטובוס וזה הבחור שהיה אתמול.

ש. אתה מכיר את החשוד מבחינה אישית?

ת. לא אישית לא, אבל 'שלום, שלום' שבאים עם תיירים אז כן."

כן אמר בהודעתו במשטרה כי את הנאשם במסדר הזיהוי זיהה מיד וברמת וודאות של 100%, וכדבריו: "100%, ראיתי ולא המשכתי לאנשים אחרים במסדר, עצרתי אצלו" (ראה נ/2 ש' 3-5). ובאשר להיכרותם בת 17 השנה הבהיר בהוסעתו במשטרה, כי לא מדובר בהיכרות אישית, אלא מכך שבמשך שנים הנאשם רוכל במקום "אבל אני מכיר אותו הרבה שנים מהמקום בהר הזיתים, הם חבורה של וונדרים (רוכלים) של תמונות וגלויות... כי כל הזמן הם באים ומבקשים למכור באוטובוסים והנהגים ומהמדריכים" (ראה נ/2 ש' 7-8, 12), וכן שהיכרותם התמצתה ב"שלום, שלום" ולא הכירות אישית.

5. הגב' אליס בוטייה, המתלוננת, תירת מקנדה, העידה בביהמ"ש כי הנאשם כייס את ארנקה בלא שהרגישה, בעת שדחף אותה והתעקש שתקנה ממנו תמונה: "הוא התעקש שאני אקנה ודחף אותי ודחף אותי. לא הרגשתי כשהוא פתח את הארנק שלי. התמונה היתה מגולגלת, והוא דחף אותי באמצעותה, עשיתי סימן עם הראש שלא. הוא רצה בכל מחיר שאקנה. הוא הלך ואני לא שמתי לב. נהג האוטובוס ראה על המסך..." (ראה עמ' 1 ש' 15-18 לפרו'), וכן: "כשהוא דחף אותי, הוא הצליח להוציא לי את הארנק ולא שמתי לב" (שם ש' 23-24), והבהירה כי לא ייתכן שהארנק נפל, משום שהיה בתוך פאוץ' מקדימה התלוי ברצועה מצידי צווארה (ראה עמ' 2 ש' 4 לפרו') "הקיפה את הצוואר משני צידיו, כמו שרשרת שבקצה מקדימה תלוי פאוץ' ובתוכו הארנק (ראה עמ' 2 ש' 17-19). כן העידה כי נודע לה שכויסה ממדריכת התיירים רינה, שביקשה ממנה לבדוק אתה תיקה, וכשבדקה נוכחה כי אכן הארנק חסר בו. לאחר שהוחזר לה ארנקה היא הבחינה כי חסר בו כסף, שכן לדבריה קודם לכן: "היה שטר של 20 דולרים ו-10 דולרים שנעלמו" (ראה עמ' 2 ש' 27 לפרו') ונותרו לה רק "29 דולרים" (ראה עמ' 2 ש' 27 לפרו'). גם בהודעתה במשטרה אמרה: "ספרתי את הכסף וראיתי כי יש לי 30 דולר וחסרים לי עוד 30 דולר" (ההדגשה שלי - א.ז.) (ראה ת/2 עמ' 1 ש' 3-8).

6. המתלוננת העידה כי ארנקה הוחזר לה ע"י הכומר שהיה בקבוצה, לאחר שילד קטן מסרו לכומר: "ילד קטן נתן לו את הארנק, הכומר שאל: של מי הארנק הזה? ואמרתי שזה הארנק שלי והוא נתן לי אותו. הכומר לא ידע מאיפה זה בא, והוא לא ידע מי נתן לו את זה" (ראה עמ' 4 ש' 3-4 לפרו').

7. המתלוננת תיארה את הנאשם כבעל פנים עגולות, גובה בינוני, מבנה גוף בריא ושיער כהה קצוץ (ראה עמ' 1 ש' 12 לפרו'), והבהירה כי לא ממש בחנה אותו, אלא לצורך זיהויו נתנה תיאור כללי ממבט מהיר מאד, לכן גם לא היתה יכולה לזהותו אילו הזמנה למסדר זיהוי (ראה עמ' 3 ש' 5-9 לפרו').

8. רס"מ דני לוק, כסייר משמרת בתחנת שלם, העיד על תפיסת הנאשם זמן קצר לאחר הדיווח על הגניבה:

"התקבל אירוע של כייסות, קיבלנו תיאור חשוד, הייתי בסמוך לצומת א-טור, והאירוע התרחש במרכז א-טור, מרחק של קילומטר, קילומטר וחצי משם. הגעתי לשם מיד, איתרתי את החשוד. מדובר בכייסות, היתה שם קבוצה של תיירים, חשוד שתואר באירוע מצד אחד הציע גלויות ותמונות למכירה ומצד שני כייס את התיירים, איתרתי את החשוד במקום שהיו תיירים, ניסה להיכנס לכיוון הכנסייה, יש שם מעבר לכיוון הכנסייה הרוסית. הוא ניסה להימלט."

(ההדגשה שלי - א.ז.)

ראה: עמ' 11 ש' 24 - עמ' 12 ש' 11 לפרו'

9. כן העיד כי החשוד ניסה להימלט לכנסיה, אך לא הספיק כשראה שרס"מ דני בניידת: "... לא היה לו הרבה זמן להימלט כשהבחין בי הוא... היו שני שלבים, היה את השלב שאני בתוך הניידת ורואה אותו מנסה להימלט, וכשאתי מגיע אליו הוא נעמד ומחכה לי... כשאתי בניידת הוא ניסה להימלט" (ראה עמ' 12 ש' 13-21 לפרו'), כן העיד כי תוך 5 דקות מרגע שקיבל את הדיווח, הוא הגיע למקום (שם ש' 25 לפרו').

10. בדוח הפעולה נ/3 שערך, ציין רס"מ דני כי "לפני שנתפס, נראה הנאשם אוחז בתמונות, פוסטרים של ירושלים, ועומד בסמוך לקבוצת תיירים" (שם ש' 30-32 לפרו'), ניסה להימלט ולהיכנס לתוך שביל הכנסיה, אך כשהבחין ברס"מ דני לוק, לאור היכרות קודמת ביניהם, הנאשם "נעמד במקום וחיכה לי" (ראה עמ' 3 ש' 1-4 לפרו'). בתשובה לשאלת הסניגור הבהיר דני, כי אכן זכור לו מקרה קודם בו הנאשם: "הצליח להימלט... בכנסיה סמוכה לשם, באותה סיטואציה שהוא כייס קבוצה של תיירים, נכנס לכנסיה, סגר את הדלת, אני הייתי שותף לאותו אירוע" (ראה עמ' 13 ש' 22-24 לפרו'). באשר לשאלת הסניגור כי דני לא ציין בדו"ח שערך כי זיהה את הנאשם, השיב דני כי הוא זוכר היטב את החשוד, על אף שחלפה שנה (שם ש' 30-34 לפרו')

בדו"ח הפעולה נ/3, תיאר רס"מ דני לוק את האירוע:

"במהלך סיור באזור א-טור, התקבל האירוע לגבי כייסות בציר א-טור. הגעתי למרכז א-טור בסמוך לכנסיה הרוסית והבחנתי בחשוד בשם אבולהווא אחמד כאשר הוא נמלט לכיוון הכנסיה. לפני שנתפס נראה כאשר הוא אוחז בתמונות/גלויות פוסטרים של ירושלים והוא עומד בסמוך לקבוצת תיירים שנכנסה לכנסיה ועמדה לידו, כאשר הוא מציע אותן למכירה. יש לציין שהוא עונה לתיאור שנמסר: כובע קסקט ומעיל שחור. מדובר בחשוד מוכר כעבריין כייסות. כאשר עוכב אמר: "אני רק מכרתי תמונות, תן לי ד"מ". כמו כן חזר על כך שוב בניידת כשהוא אומר: "איפה נלך לעבוד, אני רק התחלתי היום למכור אחרי תקופה, הרבה זמן, תן לי ד"מ ותשחרר אותי". עוכב לתחנה להמשך טיפול חקירות. צוות 486 תיירות הביאו את המודיע להגשת תלונה. כמו כן נתפס אצל החשוד סכום כסף שנספר והושם בשקית אטומה שהועברה בליווי מזכר לחקירות לידי החוקר באהיר." (ההדגשה שלי - א.ז.)

גרסת הנאשם

11. הנאשם העיד כי מעולם לא כייס ולטענתו נהג האוטובוס "תפר" לו תיק, בשל בעיות קודמות ביניהם (ראה עמ' 15 ש' 22 לפרו') אותן לא פירט. כן העיד כי לבש "חולצה, ז'אקט ומכנסים ואני לא זוכר את הצבעים" (שם ש' 29-30 לפרו'), ולא ראה כלל את נהג האוטובוס.

12. בהודעתו במשטרה ת/4 תיאר ביתר פירוט את שארע, וקשר עצמו לאירוע בכך שהציע לתיירת לקנות ממנו תמונות, תיאר את פרטי לבושו: ג'קט שחור ומכנס ג'ינס שחורים, וטען שנמצאו אצלו בין השאר 28 דולר, כלהלן:

"ש: מה עשית היום: מהבוקר ועד שתפסו אותך השוטרים?

ת: יצאתי מהבית, לא יודע איזה שעה, רציתי להתפרנס, הלכתי לכנסיה, ועליתי לא-טור למעלה ליד הבית קפה. ושם היה קבוצה של תיירים יוונים, אני חושב אולי רוסים, רק הצעתי את הגלויות והתמונות לתיירת שרצתה לקנות ממני ואז השוטר דני קפץ עלי, והביא אותי לכאן וזה כל מה שהיה איתי.

ש: תאר לי מה אתה לובש כרגע...

ת: ג'קט שחור ומכנס ג'ינס שחור (הערת חוקר: החשוד לובש כובע שחור רשום עליו בומה באנגלית באותיות בצבע לבן ומעיל בצבע שחור ומכנס ג'ינס בצבע שחור -ר.פ)

ש: מה אתה עובד?

ת: אני מוכר תמונות לתיירים, וגם בכל עבודה מזדמנת אני עובד.

ש: אתה אומר כי ניסית למכור תמונות לתיירת, מי היה ביחד איתך גם ניסה למכור לתיירים בקבוצה?

ת: לא, הייתי מוכר לבד, ואפילו לא קנו ממני.

ש: לפני שתפס אותך השוטר עם הקבוצה הזאת, איפה גם ניסית למכור תמונות לתיירים?

ת: לא מכרתי באף מקום, זאת הקבוצה הראשונה שפגשתי.

ת: מחמר החקירה עולה, כי נצפית מוכר תמונות או מנסה למכור תמונות ליד השירותים הציבוריים, מה יש לך לומר?

ת: לא נכון.

ש: יש אנשים שראו אותך מוכר לידי השירותים הציבוריים, מה יש לך לומר?

ת: לא נכון, שיגידו מה שהם רוצים, תביאו אותם.

ש: אם כפי מה שאמרת, לא מכרת לתיירים, מאיפה יש לך את הכסף הזר הזה בדולרים?

ת: זה כסף לא מהיום. אולי לפני שבוע או יותר.

ש: כמה כסף נתפס אצלך?

ת: 28 דולר ויורו אחד ועוד 112 ₪.

(ההדגשה שלי - א.ז.)

ראה: ת/4 מעמ'1 ש' 5 - עמ' 2 ש' 26.

זיהוי הנאשם כמבצע העבירה

13. ראשית, הנהג העיד כי זיהה את הנאשם במסדר הזיהוי עפ"י עפ"י מראה פניו: "...אני מזהה את הפנים, בגלל שבמקרה הזה הוא עשה משהו לתיירת מהאוטובוס שלי" (ראה עמ' 9 ש' 8-9 לפרו').

שנית, זיהוי הנהג את הנאשם במסדר הזיהוי היה מיידי, ברמת בוודאות של 100%, ובלא צורך להמשיך לניצבים האחרים: "לא המשכתי לאנשים אחרים במסדר, עצרתי אצלו" (ראה נ/ש' 2 ש' 3-5).

שלישית, כן זיהה אותו הנהג במקום האירוע עפ"י פרטי לבושו ומראהו אותם מסר כשהתקשר למשטרה ממש באירוע: "אדם טיפה שחרחר, לבוש קסקט שחור, זקט שחור וג'ינס שחור" (ראה עמ' 8 ש' 8 לפרו').

וגם בהודעתו הראשונה של הנהג סיטבון במשטרה, הוא תיאר את הנאשם: "ת: ... חבש כובע קסקט שחור ומעיל רוח שחור ואם אני לא טועה הג'ינס שלו שחור. הוא בעצם 1.70 לא יותר. מבנה גוף בריא צבע עור שחום" (ראה נ/ש' 16-18). פריטי לבוש אלה תואמים את התיאור שמסר הנאשם בהודעתו במשטרה ת/6.

רביעית, עפ"י תיאור זה בצירוף המיקום שמסר הנהג, הגיע רס"מ דני לוק למקום ואיתר שם את הנאשם, שמכל שאר האנשים במקום, היה היחיד שתיאורו תאם את התיאור שמסר הנהג, וכפי שתיאור אותו דני לוק בדוח שערך: עם "כובע קסקט ומעיל שחור" (ראה נ/3).

חמישית, דני לוק גם ראה שהנאשם היה עם גלויית ותמונות, וכשעיכב אותו, הנאשם אף אמר לו "שהוא צריך להתפרנס ולמכור גלויית" (ראה עמ' 12 ש' 10-11 לפרו').

דני לוק גם אישר זאת בעדותו בביהמ"ש:

"ש. אם אני מודיע לך שבמקרה החשוד היה שם, מכר גלויית, ובמקרה התיאור שקיבלת שזה היה כובע שחור, ומעיל שחור, התאים לו מיידיית התלבשת עליו? החשוד טוען שמעולם לא כיס. במיוחד באותו יום. יש לך ראיות?"

ת. אין לי דעת קדומה, ענה על התיאור, הוא היה במקום, החשוד היחיד שהיה במקום, שענה לתיאור, בסמיכות לזמן שקרה."

(ההדגשה שלי - א.ז.).

ראה: עמ' 13 ש' 25-29 לפרו'.

שישית, גם תיאור התיירת את הנאשם תואם את זיהויו ותיאורו ע"י הנהג ודני לוק. היא אמנם העידה כי ראתה את פניו בחטף, אך תיארה אותו: "כבעל פנים עגולות, גובה בינוני, מבנה גוף בריא ושיער כהה קצוץ" (ראה עמ' 1 ש' 12

לפרו').

שביעית, תיאור הנאשם את לבושו בהודעתו במשטרה : "ז'קט שחור ומכנס ג'ינס שחור" (הערת חוקר - החשוד לובש כובע שחור, רשום עליו בומה באנגלית באותיות בצבע לבן ומעיל בצבע שחור ומכנס ג'ינס בצבע שחור. ר.פ.) " (ראה ת/6 ש' 10-11), תואם את תיאורי 3 עדי התביעה.

14. מכל האמור לעיל, עולה כי הנאשם זוהה עפ"י אותו לבוש ומראה גוף התואמים את מראהו, ע"י הנהג סיטבון, השוטר דני לוק והתיירת, כשעדויותיהם תואמים את תיאורו בהודעתו במשטרה, כך שזיהוי הנאשם הוכח עפ"י כל העדויות כנכון.

15. באשר לביצוע העבירה, הנהג העיד באופן מפורט ביותר על שלבי תהליך הכיוס והוצאת הארנק מהתיירת, תוך הבהרה כיצד בתחבולה הנאשם חסם באמצעות התמונה הגדולה שאחז, והסתיר מפניה של התיירת את שדה ראייתה לכיוון תיקה, ובו זמנית הוציא בידו השנייה את ארנקה מתיקה. עדות הנהג הייתה עקבית לאורך כל חקירתו הנגדית, הוא ראה היטב את האירוע ממש דרך חלון האוטובוס, כאשר קודם לכן ראה דרך המראה שלתיירים שירדו מהאוטובוס התקרבה קבוצת רוכלים. הגם שלא הזכיר המראה בהודעתו במשטרה, אינו רואה בכך משום פגם, היות ואת אירוע הכיוס עצמו הוא ראה דרך חלון האוטובוס ולא דרך המראה, כך שאין בהשמטת פרט משני זה משום פגם מהותי הפוגע באמינות עדותו, בתיאורו את שלבי מהלך הכיוס, ואת זיהויו את הנאשם ופרטי לבושו התואמים לתיאור השוטר דני לוק והתיירת, שעפ"יהם גם דני לוק זיהה את הנאשם בזירה ותפסו. כל זאת בנוסף לזיהוי הנהג את הנאשם מיד בוודאות של 100% (בין 8 ניצבים) במסדר הזיהוי ת/4.

16. גם תיאור התיירת בהודעתה במשטרה, תואם את עדות הנהג באשר לשיטת הכיוס: " ניגש לעברי אדם שמכר תמונות גדולות של ירושלים וכל הזמן ניסה להצמיד את התמונות אלי וניסה למכור לי אותם. וכל הזמן אמר לי את המחיר: 4 דולר באנגלית אמרתי לו: "לא", כל הזמן". (ראה ת/1 ש' 5-4 ההדגשה שלי א.ז). הנאשם מודה שהיו בידו תמונות (ראה ת/6 עמ' 1 ש' 7) ושהיה לבוש ג'קט (ראה ת/6 עמ' 2 ש' 10). הנהג סיטבון הבחין ותיאר כיצד הנאשם השתמש בתמונות שבידו בתחבולה: "אחד הרוכלים שהוא בא לאחת התיירות שלי באוטובוס, ומנסה למכור לה תמונה גדולה של ירושלים כשהוא מחזיק ביד ימין וביד שמאל הוא מכניס את היד שלו לתיק שלה ומוציא את הארנק שלה. תוך כדי כמובן שהתמונה מסתירה על כל הביצוע אני אף פעם לא ידעתי איך זה עובד, עד שפעם ראשונה ראיתי את זה. הוא הכניס את הארנק לתוך הג'קט". (ראה: עמ' 6 ש' 27-31 לפרו' - ההדגשה שלי א.ז).

17. עדות ותיאורי התיירת כיצד הנאשם ניסה למכור לה תמונה בצורה אגרסיבית תוך דחיפתה, כשהמפגש בינה לבין הנאשם נתמך בעדות נהג האוטובוס, שצפה במתרחש וראה את אופן גניבת הארנק בפרטי פרטים, תומכים אחד ברעהו ומחזקים את ראיות התביעה, וסותרים את טענת הנאשם במשטרה כי רק פגש את התיירת ושוחח עמה. עדות הנהג אמינה עליו ביותר, שכן הוא תיאר לפרטי פרטים את תהליך הכיוס, ציין כיצד הבחין במראת האוטובוס ברוכלים שהגיעו לקבוצת התיירים, לכן קם מכסאו, הסתכל דרך החלון, וראה בעדו כיצד הנאשם מנסה למכור לתיירת ביד אחת תמונה גדולה, באמצעותה הסתיר וחסם את שדה ראייתה מתיקה, ובידו השנייה שלף מתוכו את ארנקה (ראה עמ' 7 ש' 27-30

לפרו'). כן תיאר, בדומה לתיאור התיירת, כי התיק היה תלוי על הכתף וארוך יותר אצל התיירת, כפי שתיארה אותו התיירת בעדותה, והבהיר כיצד התמונה הענקית שהציג הרוכל הצליחה להסתיר את התיק משום שהוא הציגה קרוב לפניה ולחזה:

"ת. מדגים לך באמצעות התובעת. אני תולה על כתף התובעת את התיק שהיה קצת יותר ארוך אצל התיירת, הגיע אצלה עד אמצע הירך, אין לי פה תמונה של ירושלים אבל זה בערך מטר על חצי מטר, תמונה ענקית של ירושלים, הגודל של התמונה הסתיר את התיק, משום שהוא הציג לה את התמונה של ירושלים קרוב לפניה ולחזה, התמונה הסתירה את התיק מתחת, הוא החזיק את התמונה ביד ימין, ובינתיים עם היד השמאלית שהוריד אותה למטה, הוא הוציא מהתיק את הארנק, ובכך הסתיר את הפעולה הזו מהתיירת. התמונה הסתירה את התיק שלה, כי היא חצצה בין התיק ושדה הראיה שלה, אך לא הסתירה לי, כי אני הייתי מהצד השני, ואת כל זה ראיתי מהאוטובוס."

ראה: מעמ' 7 ש' 33 עד עמ' 8 ש' 5 לפרו'.

18. נסיבה ראייתית נוספת הקושרת את הנאשם לגניבת ארנקה של התיירת, היא העדר 30 הדולר בארנקה, שהוחזר לה: "30 דולרים נלקחו, שטר של 20 ושטר של 10 שנעלמו, החזירו לי 29 דולרים שהיו בארנק" (ראה עמ' 3 ש' 23 לפרו'), בעוד שלמרות שהנאשם אמר בהודעתו במשטרה כי לא הצליח למכור דבר באותו יום: "ש: לפני שתפס אותך השוטר עם הקבוצה הזאת, איפה גם ניסית למכור תמונות לתיירים? ת: לא מכרתי באף מקום, זאת הקבוצה הראשונה שפגשתי" (ראה ת/6 ש' 15, ההדגשה שלי א.ז.), נמצא ברשותו סכום דומה של 28 דולרים אמריקאיים: "ש: אם כפי מה שאמרת, לא מכרת לתיירים, מאיפה יש לך את הכסף הזר הזה בדולרים? ת: זה כסף לא מהיום. אולי לפני שבוע או יותר. ש: כמה כסף נתפס אצלך? ת: 28 דולר ויורו אחד ועוד 112 ₪ (ראה ת/6 עמ' 2 ש' 23-26 ההדגשה שלי א.ז.), ובנסיבות אלה הסברו כי הכסף הינו משבוע שעבר (ראה ת/6 ש' 24 לפרו') אינו מספק, וככזה תומך בראיות המאשימה.

טיעוני הסניגור

19. לטענת הנאשם, לנהג סיטבון היה מניע להפלילו: "אני באותו יום לא ראיתי את הנהג. חוץ מזה, ביני ובין הנהג הזה בעיות לפני כן, ולא ידעתי שהוא יתפור לי את התיק הזה" (ראה עמ' 15 ש' 25-26 לפרו'), אין כל תימוכין, מה גם שבהודעתו במשטרה ת/6, הוא לא הזכיר זאת, וגם לא בתשובתו לכתב האישום. לפיכך מדובר בטענה כבושה. לעומת זאת נהג האוטובוס כבר בהודעתו ציין כי היכרותם אינה אישית, ומסתכמת רק ב"שלום, שלום" (ראה: נ/2 ש' 11-12) וכי איננו מסוכסך עמו: "ש: היה לך איזה ארוע איתו משהו חריג? ת: לא." (ראה נ/2 ש' 13-14) אדרבה, בסוף הודעתו השניה הביע הנהג חשש כי יבולע לו, אולם בכל זאת גילה אזרחות טובה והעיד: "רק אני רוצה להוסיף, שאני יודע שאני לוקח סיכון שהביאו אותי" (ראה נ/2 ש' 27). אשר על כן איני מאמינה לנאשם, ואני דוחה את טענתו הסתמית כי הנהג ניסה לתפור לו תיק.

20. טענת הסניגור, כי דברי הנהג סיטבון ששלל בעדותו היכרות עם הנאשם: "לא היתה לי שום היכרות איתו, יכול להיות שאמרתי לו פעם שלום, אבל יותר מזה אין לנו הכרות עם רוכלים" (ראה עמ' 8 ש' 11-12 לפרו'), עומדים

בסתירה לדבריו במסדר הזיהוי כי הוא מכיר 17 שנה: "אמרת שאתה מכיר אותו 17 שנים מהעבודה שלך, אתה יכול לפרט, איך בדיוק אתה מכיר אותו?" (ראה נ/2 ש' 7-8), אינם מעלים כל סתירה, כפי שהבהיר בהודעתו במשטרה: "אני עובד בעבודה 17 שנה, אותו אישית אני לא מכיר 17 שנים. זה מה שהתכוונתי. אבל אני מכיר אותו מהמקום בהר הזיתים הם חבורה של וונדרים (רוכלים) של תמונות וגלויות" (ראה נ/2 ש' 7-8). כן הבהיר את טיבה של ההיכרות: ש. אתה מכיר אותו יותר מאת שאר הרוכלים במקום? ת: לא, כמו כולם, בפנים אני מכיר אותו" (ראה נ/2 ש' 9-10).

21. לטענת הסניגור קיימות סתירות בעדויות עדי התביעה ובראשם התיירת, ועל כן יש לדחות את עדויותיהם. אין בידי לקבל טענה זו. עיון ב"סתירות" שהעלה הסניגור, מלמד כי מדובר בזוטי דברים שאין בהם כדי להעיב על מהימנות עדי התביעה, אשר עשו עלי רושם אמין. הטענה כי בעוד התיירת "מסרה בעדותה בבית משפט כי נגנבו לה 30 דולרים בעוד שבעדותה במשטרה, אשר הוגשה ציינה שם כי נגנבו לה 29 דולרים, כשהנאשם נתפס לאחר מכן, נתפס עליו סכום אחר שהוא 28 דולרים" (ראה עמ' 16 ש' 33 - עמ' 17 ש' 1 לפרו'. ההדגשה שלי א.ז.), רק מחזקת את ראיות המאשימה כנגד הנאשם, ואת טענת התיירת כי נגנבו ממנה כ-30 דולרים פלוס מינוס. התיירת לא טענה כי נגנבו ממנה מאות דולרים אלא נקבה בסכום פועט יחסית. כמו"כ הסכום שנשאר בארנקה דומה לסכום שנמצא על הנאשם ותואם את דברי התיירת, ויתכן שהפער בין \$1-2 נבע מכך שהארנק עבר ידיים: "ילד קטן נתן לו את הארנק, הכומר שאל של מי שהארנק הזה ואמרתי שזה הארנק שלי והוא נתן לי אותו הכומר לא ידע מאיפה זה בא והוא לא ידע מי נתן לו את זה" (ראה עמ' 4 ש' 3-4 לפרו').

22. אין בידי לקבל את טענת הסניגור כי התיירת אינה אמינה משום שטענה כי הארוע תועד במצלמת האוטובוס (ראה: עמ' 1 ש' 18 לפרו'), בעוד שהאוטובוס אינו מצויד במצלמה, שכן יש להבחין בין דברים שהתיירת ראתה, לדברים עליהם סיפרה כעדות שמועה. עדותה הותירה עלי רושם מהימן לחלוטין וניכר כי היתה זהירה בדבריה ביחס לנאשם: "זה היה מבט ממש זהיר, לא ממש בחנתי אותו" (ראה עמ' 3 ש' 8 לפרו'). לעומת זאת, בהתייחסה לאופן בו ראה אותה נהג האוטובוס ראה אותה, היא ניזונה מפי השמועה, מהגם שבהגינותה אמרה בפירוש כי לא ראתה מצלמה שכזו: "לא ראיתי, ולא ידעתי שיש מצלמה באוטובוס, אני לא יודעת איפה היא ממוקמת" (ראה עמ' 1 ש' 18-19 לפרו'). ומכל מקום מדובר בנושא שולי שאין בו כדי לפגוע באמינותה לגבי התיאורים האוטנטיים ביחס לדחיפות הנאשם ומפגשו עמה, אותם ראתה במו עיניה.

23. גם את טענות הסניגור על תפקוד השוטר לוק באופן תפיסת הנאשם, ואי ההתאמות בדברי השוטר לוק, שטען: "יש שם מעבר לכיוון הכניסה הרוסית, הוא ניסה להימלט" (ראה עמ' 12 ש' 2 לפרו') בעוד שבדו"ח הפעולה שערך ציין: "לפני שנתפס, נראה כאשר הוא אוחז בתמונות/גלויות/פוסטרים של ירושלים והוא עומד בסמוך לקבוצת תיירים שנכנסה לכניסה ועמדה לידו כאשר הוא מציע אותן למכירה" (ראה נ/3 ש' 5-8 לפרו'), אין בידי לקבל. בדו"ח הפעולה ציין השוטר לוק כי הנאשם היה במצב של מנוסה: "הגעתי למרכז א-טור בסמוך לכניסה הרוסית והבחנתי בחשוד בשם אבו-אלהווא אחמד כאשר הוא נמלט לכיוון הכניסה" (ראה נ/3 ש' 2-4, ההדגשה שלי - א.ז.), אך כשהבחין בלוק עצר. יתר על כן, הנאשם נעצר בעקבות דיווח הנהג סיטבון, והעובדה שדווקא השוטר לוק שהכירו, ולא שוטר אחר עיכב אותו, אינה מעלה או מורידה, שהרי בסופו של דבר, הוא זוהה בוודאות ע"י הנהג סיטבון.

24. אני דוחה את טענות הסניגור כי ההיכרות המוקדמת ורבת השנים בין הנאשם לנהג האוטובוס ולשוטר, מעידה

על כוונה נסתרת מצד האחרונים להפלילו, ובפרט תיאור השוטר את ניסיון הבריחה כביכול, והחשש מעלילות שווא והתנכלות לנאשם, מהיכרות נהג האוטובוס עם הרוכלים וגישתו השלילית כלפיהם: "נמאס לי מזה שגונבים לתיירים, לא אכפת לי לקחת את הסיכון הזה" (ראה נ/2 ש' 26-27 לפרו'). ראשית, עדויות עדי התביעה עשו עלי רושם מהימן מאד, הן היו עקביות ותמכו היטב זו בזו, ללא שמצאתי בהן סתירות. כמו"כ כל אחת מהן אמינה בפני עצמה, באופן בו הובהרה, באותנטיות העולה מכל אחת מהן ובדיוק בפרטים. עדויות התביעה נתמכות ומשתלבות היטב עם עדות התיירת, שלה בוודאי אין כל היכרות מוקדמת עם הנאשם, וכלן גם יחד עולות בקנה אחד עם הסכום שנמצא אצל הנאשם וחסר בארנק של התיירת שנגנב ממנה, ומשכך עדויות התביעה מקבלות חיזוק ממוקד חיצוני. כמו-כן השיטה בה גנב הנאשם את הארנק בעזרת התמונה הגדולה, והטמנת הארנק בז'קט שלבש, בלי שהתיירת הרגישה, מחזקת אף היא את דברי השוטר, שהנאשם הינו כייס מקצועי, גם עפ"י תיאור נהג האוטובוס.

מחדלי חקירה

25. לטענת הסניגור קיימים מחדלי חקירה: ראשית, בוצע מסדר זיהוי ע"י הנהג סיטבון, שלו היכרות מוקדמת עם הנאשם. שנית, היה מקום לחקור את הילד או הכומר שנטלו חלק בהשבת הארנק למתלוננת, ומשכך נפגעה הגנת הנאשם.

26. אני דוחה טענות אלו מהטעמים הבאים:

ראשית, במהלך מסדר הזיהוי החי - ת/4 נכח ב"כ הנאשם, עו"ד פיראס דראושה, (ראה עמ' 1 פסקה 1). אילו היה פגם היורד לשורשו של ההליך המאיים את תוקף המסדר, בפרט כשהנאשם אמר זאת לב"כ בסיום המסדר, היה על הסניגור להעלות זאת במקום, ולתקן את הליקוי על-אתר. כמו"כ איני מקבלת את טענת הסניגור כי משקל הזיהוי אפסי לאור ההיכרות המוקדמת שהייתה לנהג עם הנאשם, ואת טענת הנאשם כי הנהג התנכל לו בשל בעיות ביניהם, שכן הנאשם לא העיד כלל על הסכסוך שהיה לו עם הנהג, ולא הציגו בפני הנהג בחקירתו הנגדית של הנהג. לפיכך, הנאשם מנוע להעלות טענה כבושה זו, ללא הסבר וללא פירוט ולו מינימלי הנדרש ממנו לתאר מהו הסכסוך, ולחקור עליו את הנהג. הימנעותו מכך פועלת לחובתו ומעידה כי אין בטענתו ממש, ולפיכך היא נדחית.

שנית, באשר למחדלי החקירה הנוגעים לאי זימון הכומר והילד לעדות, אין להגנה להלין אלא על עצמה, התשתית הראייתית כנגד הנאשם מבססת הרשעה מעבר לספק סביר, ועדים אלה אינם קשורים כלל לשלב בו כייס הנאשם את הארנק, לאור עדות הנהג. אילו בכ"ז סברה ההגנה כי עדות הילד או הכומר עשויה לעורר ספק כלשהו ולהטות כף לעבר חפות הנאשם (דבר שלא הוסבר כלל מדוע וכיצד), היה עליה לזמנם כעדי הגנה (ולו את הילד שמסר את הארנק שנגנב למתלוננת), ולהיעזר במידת הצורך בביהמ"ש וברשויות התביעה, כדי לאתרו. משנמנע הנאשם מלעשות כן, אין לו להלין אלא על עצמו.

27. למעלה מן הצורך אוסיף, כי בנוסף לעדות של הנהג על מהלך ביצוע הנאשם את הגניבה, קיימות ראיות נסיבתיות משמעותיות המסבכות אותו. זמן קצר קודם שפגשה אותו התיירת, הארנק היה ברשותה. הנאשם נצמד אליה חרף בקשותיה שיניחה, ומיד לאחר מכן הארנק נעלם. הנאשם נתפס כשברשותו סכום הקרוב מאוד לסכום שנעלם

מהארנק, בעוד הנאשם טען כי באותו היום לא מכר שום פריט ותלה שאולי הכסף נמצא אצלו משבוע שעבר: "זה כסף לא מהיום, אולי שבוע או יותר" (ראה ת/6 ש' 24), כטענה בעלמא. בנסיבות אלו ולאור זיהוי הנאשם לפי פרטי לבושו, מראהו והיכרותו עם הנהג, נקבע בפסיקה כי על הנאשם ליתן הסבר מתקבל על הדעת למכלול הראיות והנסיבות שנגדו, לא כל שכן לאור עדות הנהג על אופן הכיסו, ועדות התיירת על דחיפה ע"י הנאשם והצקותיו לה, למכור לה בדחיפותיו את התמונה הגדולה שנשא בידו. ומשלא נשא בנטל, ולא עורר אפילו ספק, נזקף הדבר לחובתו. כלל נקוט בפסיקת בתי המשפט שכאשר אין מדובר רק בראיה אחת אלא במארג שלם של ראיות נסיבתיות, הרי שניתן להסתייע בתמונה בכללותה ולהרשיע את המשיב גם כשאין בכל ראיה כשלעצמה די כדי להרשיע:

"המסקנה הסופית יכולה להתקבל מצירופן של כמה ראיות נסיבתיות כאלה, שכל אחת מהן אינה מספקת בפני עצמה להרשעת המשיב".

ראה: ע"פ 3974/92 מוריס אזולאי נ' מדינת ישראל פד"י מז (2) 565, 570 (להלן - "אזולאי"),

וראה גם: ע"פ 524/77 מזרחי ואח' נ' מדינת ישראל פד"י לב (2) 682, בפסק דינו של כבוד השופט לנדוי עמ' 686. כאשר הנאשם טוען כי אין לו קשר לאירוע מסויים למרות שהנסיבות מראות אחרת הרי שגורל הראיות הנסיבתיות ייקבע לפי טיב ההסבר התמים שיציע נאשם:

"על בית המשפט לשקול את מארג הראיות המצביע לכיוון קיומה של העובדה המפלילה, לעומת הסבריו של המשיב והסברים היפותטיים סבירים אחרים. אם ממכלול הראיות האפשרות להסיק קיום עובדה שאין בה אשמה של המשיב היא אפשרות דמיונית, ואילו המסקנה ההגיונית היחידה המתבקשת ממכלול הראיות, בהתחשב במשקלן, היא קיומה של העובדה שיש בה אשמת המשיב - הרי שמכלול ראיות זה מספיק להוכחת האשמה בוודאות הדרושה במשפט הפלילי".

ראה: הלכת אזולאי פסקה 13 לפסק דינה של כבוד השופטת דורנר.

28. אשר על כן, ולנוכח האמון שאני נותנת בעדויות עדי התביעה ובראיות הישירות והנסיבתיות התומכות, ובהתחשב בכך שלא עלה בידי הנאשם להסביר כיצד הארנק נעלם לאחר שיחתו עם התיירת ובכיסו נמצאו דולרים בסכום קרוב לאלו שנגנבו, אני מרשיעה את הנאשם בעבירת גניבה.

ניתנה היום כ"ה בשבט תשע"ד (26.1.14) בנוכחות ב"כ המאשימה, מר גולן מאירי, מתמחה, הנאשם וב"כ עו"ד פיראס דראושה.

אילתה זיסקינד, שופטת

ניתנה היום, כ"ה שבט תשע"ד , 26 ינואר 2014, במעמד הצדדים